

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2531
รงเรียนบางมดวิทยา เขตบางขุนเทียน กรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นโรงเรียนสหศึกษา สังกัด
กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 107 คน

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

การเลือกกลุ่มตัวอย่างดำเนินการโดยให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 12
ห้องเรียน ตอบแบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง (Pretest) จากนั้นหาค่าเฉลี่ยคะแนน
ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง (Means) ของแต่ละห้อง แล้วเลือกห้องที่มีคะแนนเฉลี่ยอยู่ใน
ระดับใกล้เคียงกันมากที่สุดสองห้องแล้วทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยจากแบบวัด เมื่อ
พบว่าไม่แตกต่างกันมากที่สุดสองห้องแล้วทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยจากแบบวัด เมื่อ

พบว่าไม่แตกต่างกัน ผู้วิจัยจึงจัดเป็นกลุ่มทดลอง 1 กลุ่มและกลุ่มควบคุม 1 กลุ่มดังนี้

1. กลุ่มทดลอง ประกอบด้วยนักเรียนจำนวน 54 คน เข้าร่วมกิจกรรมการแนะ
แนวกลุ่มตามที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น จำนวน 13 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที โดยมีผู้วิจัยและครูแนะแนว
ของโรงเรียนเข้าประชุมปรึกษาหารือร่วมกันในครั้งที่ 1 ส่วนกิจกรรมอีก 12 ครั้ง ผู้วิจัยและครูแนะ
แนวจะสลับกันเข้าดำเนินการคนละ 6 ครั้ง

2. กลุ่มควบคุม ประกอบด้วยนักเรียนจำนวน 53 คน มีผู้วิจัยและครูแนะแนวของ
โรงเรียนเข้าประชุมปรึกษาหารือร่วมกันในครั้งที่ 1 ส่วนกิจกรรมอีก 12 ครั้ง ผู้วิจัยและครูแนะแนวจะ
สลับกันเข้าดำเนินการกิจกรรมแนะแนวตามที่โรงเรียนกำหนดคนละ 6 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที เช่น
เดียวกับกลุ่มทดลอง

การออกแบบการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองแบบมีกลุ่มควบคุมทดสอบก่อนและหลังการ
ทดลอง (Pretest-Posttest Control Group Design)

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

1. แบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของคูเปอร์สมิธ ฉบับใช้กับเด็กนักเรียน (Coopersmith Self-Esteem Inventory, School Form : 1984) ซึ่งแปลและเรียบเรียงขึ้นเป็นภาษาไทยโดย ศศิกานต์ ณะโสธร (2529) ประกอบด้วยข้อความทั้งหมด 49 ข้อ
2. โปรแกรมกิจกรรมการแนะแนวกลุ่มเพื่อพัฒนาความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น

1. แบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง

สำหรับแบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองฉบับภาษาไทยที่ผู้วิจัยนำมาใช้ในการศึกษารั้งนี้ เป็นแบบวัดซึ่งศศิกานต์ ณะโสธร (2529) ได้แปลและเรียบเรียงจากแบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของคูเปอร์สมิธ ฉบับใช้กับเด็กนักเรียน อายุระหว่าง 8-15 ปี (Coopersmith Self-Esteem Inventory, School Form : 1984) และเพื่อให้เหมาะแก่การนำมาใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ศศิกานต์ ณะโสธร ได้นำแบบวัดที่แปลเป็นภาษาไทยไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางจิตวิทยา 5 ท่าน ตรวจสอบความตรงของภาษา จากนั้นนำไปตรวจสอบภาษาและความหมายกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 18 คน และหาค่าอำนาจจำแนก พบว่ามีค่าอำนาจจำแนก .30 ขึ้นไป จำนวน 24 ข้อ และมีค่าอยู่ระหว่าง .25 ถึง .50 อีก 17 ข้อ และแบ่งเป็นข้อความทางด้านบวก 16 ข้อ ด้านลบ 25 ข้อ รวมเป็นข้อความที่นำมาใช้ในแบบวัดฉบับจริง 49 ข้อ (รวมข้อที่วัดการตอบไม่ตรงตามความเป็นจริง 8 ข้อ)

ในการตรวจสอบความแม่นยำตรงตามทฤษฎีของเครื่องมือ ได้นำข้อความในแบบวัดมาสร้างเป็นแบบสอบถามให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 98 คน แสดงความคิดเห็นว่าบุคคลในวัยเดียวกันซึ่งตนเห็นว่าเป็นคนน่าชมเชย และคนอื่น ๆ ต้องการจะเป็น เช่นนั้นบ้าง ควรมีลักษณะตามแบบสอบถามมากน้อยเพียงใด เพื่อสะท้อนถึงสิ่งที่แสดงถึงความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของเด็กไทย โดยนำคำตอบที่ได้มาหาค่าเฉลี่ยความนิยม และดูความสอดคล้องของทิศทางคำตอบเปรียบเทียบกับข้อความในแบบวัดของคูเปอร์สมิธ พบว่ามีเพียงข้อเดียว (ข้อ 1) ที่ทิศทางคำตอบของเด็กไทย ไม่สอดคล้องกับของคูเปอร์สมิธ

ส่วนเรื่องความเชื่อถือได้และความแม่นยำของแบบวัด มีผู้ทำการศึกษาไว้ เช่น สปากซ์ และจอห์นสัน (Spatz and Johnson 1973) ทำการตรวจสอบความคงที่ภายในของแบบวัด โดยทำการศึกษากับนักเรียนเกรด 5, 9 และ 12 จำนวน 600 คน และพบว่าแบบวัด SEI มีค่าความคงที่ภายใน (Internal Consistency) เป็น .81, .86 และ .80 ตามลำดับ ส่วนคิมบอล (Kimball 1972) ศึกษาเกี่ยวกับนักเรียนเกรด 4 ถึง เกรด 8 จำนวน 7,600 คน เพื่อตรวจสอบความเชื่อถือได้ของแบบวัด พบว่ามีค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องภายในอยู่ระหว่าง .87-.92 และจากการศึกษาของฟูลเลอร์ตัน (Fullerton 1972) โดยการหาความเชื่อถือได้ด้วยวิธีแบ่งครึ่ง (Split-half) พบว่ามีค่าสัมประสิทธิ์เท่ากับ .87 ส่วนความตรงตามภาวะสันนิษฐานหรือความตรงตามโครงสร้าง (Construct Validity) โคเคนส์ (Kokenes 1974, 1978) ทำการศึกษาโดยการตรวจสอบกับนักเรียนเกรด 4 ถึงเกรด 8 จำนวน 7,600 คน และพบว่าแบบวัดดังกล่าวมีความตรงตามภาวะสันนิษฐานหรือความตรงตามโครงสร้าง

ด้วยเหตุผลดังกล่าวมา ผู้วิจัยจึงเชื่อว่าแบบวัด ความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง ฉบับภาษาไทยที่แปลและเรียบเรียงโดย ศศิกานต์ ธาระโสธร (2529) สามารถนำมาใช้เป็นเครื่องมือในการศึกษาครั้งนี้ได้

ลักษณะของแบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง

แบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองเป็นแบบวัดที่มีลักษณะเป็นการรายงานด้วยตนเอง โดยให้ผู้ตอบพิจารณาว่า ข้อความเหล่านั้นเหมือนหรือไม่เหมือนตน ถ้าเหมือนให้ตอบว่า "ใช่" และถ้าไม่เหมือนให้ตอบว่า "ไม่ใช่" ประกอบด้วยข้อความทั้งหมด 49 ข้อ แบ่งออกเป็น 5 หมวดคือ

1. อัตตาโดยทั่วไป (General Self) 20 ข้อ เป็นข้อความที่ให้ผู้ตอบประเมินตนในเรื่องทั่วไปเกี่ยวกับตนเอง เช่น ลักษณะทางกายภาพของตนเมื่อเปรียบเทียบกับผู้อื่น ความรู้สึกที่มีต่อตนเองในเรื่องความเชื่อมั่น การตัดสินใจ การปรับตัว เป็นต้น ประกอบด้วยข้อ 1 2 7 9 10 12 15 16 21 23 26 27 30 31 33 37 41 42 45 48
2. อัตตาด้านสังคม (Social Self) 7 ข้อ เป็นข้อความที่ให้ผู้ตอบประเมินตนในด้านความเป็นที่นิยม ชื่นชมและยกย่องในหมู่เพื่อนฝูง ครอบครัว หรือบุคคลอื่นที่มีความสำคัญต่อตน ประกอบด้วยข้อ 3 5 11 18 24 34 43

3. พ่อแม่และทางบ้าน (Home-Parents) 8 ข้อ เป็นข้อความที่ให้ผู้ตอบประเมินตนในด้านความสัมพันธ์ระหว่างตนเองกับพ่อแม่ พี่น้อง ชีวิตความเป็นอยู่ในครอบครัว การรับรู้ความรู้สึกที่พ่อแม่มีต่อตนเอง เช่น ความเข้าใจ การคาดหวัง การได้รับการเอาใจใส่จากพ่อแม่ เป็นต้น ประกอบด้วยข้อ 4 6 8 13 17 19 25 38

4. โรงเรียนและการศึกษา (School-Academic) 6 ข้อ เป็นข้อความที่ให้ผู้ตอบประเมินผลในด้านการปรับตัวที่โรงเรียน การมีปฏิสัมพันธ์กับครู เพื่อนในชั้นเรียน การประสบความสำเร็จ ความพอใจในผลการเรียน เป็นต้น ประกอบด้วย 14 20 29 36 40 47

5. การตอบไม่ตรงตามความเป็นจริง (Lie Score) 8 ข้อ ได้แก่ข้อ 22 28 32 35 39 44 46 49

ในหมวดการตอบไม่ตรงตามความเป็นจริง คูเปอร์สมิธมีเจตนาสำหรับการตอบแบบปกป้องตนเอง (Defensiveness) เนื่องจากผู้ตอบคิดว่าตนรู้เจตนาของแบบวัด จึงพยายามตอบในทางบวกทุกข้อ การคิดคะแนนจึงแยกออกต่างหากจากคะแนนความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง แต่จะนำมาใช้พิจารณาความเชื่อถือได้ของคำตอบข้ออื่น ๆ ในแบบวัด

เกณฑ์การให้คะแนน

แบบวัดประเภทนี้ประกอบด้วยข้อความที่บรรยายเกี่ยวกับตนเองทั้งทางด้านบวกและด้านลบ เกณฑ์การให้คะแนนจึงแตกต่างกัน

ข้อความทางด้านลบ ได้แก่ ข้อ 4 7 8 9 10 12 13 14 15 18 19 20 21 26 27 30 31 34 38 40 42 43 45 47 48 ถ้าตอบว่า "ไม่ใช่" จะได้ 1 คะแนน

ข้อความทางด้านบวก ได้แก่ ข้อ 1 2 3 5 6 11 16 17 23 24 26 29 33 36 37 41 ถ้าตอบว่า "ใช่" จะได้ 1 คะแนน

สำหรับข้อความที่วัดการตอบไม่ตรงตามความเป็นจริง ได้แก่ข้อ 22 28 32 35 39 44 46 49 ถ้าตอบว่า "ใช่" จะได้ 1 คะแนน (แยกคะแนนออกต่างหากไม่นับรวมในคะแนนความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง)

การตรวจสอบคุณภาพของแบบวัด

เพื่อความเหมาะสมในการนำแบบวัดดังกล่าว ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างในการทดลองจริง ผู้วิจัยได้นำแบบวัดไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเจ้าพระยาวิทยาคมน เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร จำนวน 100 คน เพื่อวิเคราะห์ค่าความเที่ยงของเครื่องมืออีกครั้ง โดยใช้สูตร คูเดอร์ ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson Reliability) แบบ K-R. 20 และจากการวิเคราะห์ค่าความเที่ยงพบว่าแบบวัดมีค่าความเที่ยงเท่ากับ .744

2. โปรแกรมกิจกรรมการแนะแนวกลุ่มเพื่อพัฒนาความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง

สำหรับแนวทางในการจัดกิจกรรมการแนะแนวกลุ่มเพื่อพัฒนาความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของนักเรียนนั้น ผู้วิจัยยึดหลักว่า กิจกรรมที่นำมาใช้ในการดำเนินการมุ่งให้ได้มีความรู้สึกพร้อมที่จะเชื่อมผู้อื่น และเป็นกษัตริย์ของผู้อื่น รู้สึกว่าตนเองมีความหมาย มีความสามารถ ได้รับการยอมรับ ได้รับความสำเร็จจากการทำงาน การเรียน หรือประสบความสำเร็จในด้านอื่น ๆ

ผู้วิจัยพัฒนากิจกรรมการแนะแนวกลุ่มดังกล่าว โดยมีขั้นตอนดังนี้

- 2.1 ศึกษาทฤษฎีและเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง
- 2.2 ศึกษาหลักการ ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมการแนะแนวกลุ่ม
- 2.3 กำหนดหัวข้อการแนะแนวกลุ่มแต่ละครั้ง แล้วจัดกิจกรรมให้สอดคล้องกับหัวข้อการแนะแนว โดยแต่ละกิจกรรมจะมีการกำหนดจุดมุ่งหมาย เนื้อหา วิธีดำเนินการ จัดเตรียมอุปกรณ์
- 2.4 นำกิจกรรมทั้งหมดไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน พิจารณาความเหมาะสม
- 2.5 นำกิจกรรมดังกล่าวทั้งหมดไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 48 คน เพื่อตรวจสอบความเข้าใจคำสั่ง ความเหมาะสม ด้านอุปกรณ์ วิธีดำเนินการ เวลา และการใช้สถานที่
- 2.6 ปรับปรุงกิจกรรมดังกล่าวให้เหมาะสมยิ่งขึ้น
- 2.7 นำโปรแกรมกิจกรรมการแนะแนวกลุ่มที่ปรับปรุงแล้ว ไปใช้ดำเนินการกับกลุ่มตัวอย่างในการทดลอง

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ทำในช่วงโครงการแนะแนวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งมี สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ๆ ละ 50 นาที ใช้เวลาทั้งสิ้น 13 สัปดาห์ โดยเริ่มตั้งแต่วันที่ 2 พฤศจิกายน 2531 ถึงวันที่ 25 มกราคม 2532 ดังมีขั้นตอนการวิจัยต่อไปนี้

1. การเตรียมการทดลอง

1.1 ผู้วิจัยนำแบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของคูเปอร์สมิธ ซึ่งแปลและ เรียบเรียงเป็นภาษาไทยโดย ศศิกานต์ ธนะโสธร (2529) ไปทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยม ศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเจ้าพระยาวิทยายาคม จำนวน 100 คน และนำผลที่ได้มาวิเคราะห์ค่า ความเที่ยงของเครื่องมือ โดยใช้สูตร คูเดอร์ ริชาร์ดสัน (Kuder-Richardson Reliability) แบบ K-R.20 ได้ค่าความเที่ยง 0.744

1.2 ผู้วิจัยนำกิจกรรมการแนะแนวกลุ่มที่พัฒนาขึ้นไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน ตรวจสอบความเหมาะสมหัวข้อกิจกรรม จากนั้นนำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 1 โรงเรียนบางมดวิद्या ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 1 ห้องเรียน เพื่อตรวจสอบ ความเข้าใจในคำสั่ง ภาษาสำนวน วิธีดำเนินการ ความเหมาะสมด้านอุปกรณ์ สถานที่ และเพื่อประเมินผลของกิจกรรมโดยการสังเกตการเข้าร่วมกิจกรรมของนักเรียน และ การให้ความร่วมมือในการปฏิบัติกิจกรรม ซึ่งพบว่านักเรียนให้ความร่วมมือในการซักถาม ในการอภิปรายดี

2. ดำเนินการทดลอง

2.1 กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมตอบแบบวัดความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเอง ก่อนการทดลอง (Pretest)

2.2 จัดแบ่งหัวข้อกิจกรรมการแนะแนวกลุ่มระหว่างผู้วิจัยและครูแนะแนว โดยการจับสลาก

2.2.1 ผู้วิจัยเข้าดำเนินกิจกรรมการแนะแนวกลุ่มตามที่พัฒนา ขึ้นกับกลุ่มทดลอง 7 ครั้งดังนี้ ครั้งที่ 1, 2, 4, 7, 9, 12, 13

2.2.2 ครูแนะแนวของโรงเรียน เข้าดำเนินกิจกรรมการแนะแนว ตามที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นกับกลุ่มทดลอง 7 ครั้ง ดังนี้ ครั้งที่ 1, 5, 6, 8, 10, 11, 12

สำหรับการดำเนินกิจกรรมแนะแนวในกลุ่มควบคุมทั้งผู้วิจัยและครูแนะแนว
 เข้าดำเนินการในช่วงโมงแนะแนวตามที่โรงเรียนกำหนด โดยยึดหลักเกณฑ์เช่นเดียวกับกลุ่ม
 ทดลอง สำหรับหัวข้อการแนะแนวที่โรงเรียนจัดนั้น จะเป็นการมุ่งให้ข้อมูลนักเรียนในเรื่อง
 ทั่วไป มากกว่าจะเป็นการเน้นในเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะ ดังหัวข้อต่อไปนี้คือ
 การสำรวจความสนใจในด้านการเรียน การเรียนในภาค 2 การปรับปรุงตนเองในด้าน
 การเรียน การปฏิบัติตนให้เป็นนักเรียนที่ดี งานบริการสังคม การสำรวจตนเองเกี่ยวกับ
 ครอบครัว และสุขภาพ การปฏิบัติตนให้เป็นสมาชิกที่ดีต่อครอบครัว การปรับปรุงสุขภาพ
 บุคลิกภาพที่น่าชม การรับฟังเหตุผล และกระบวนการดำเนินกิจกรรมจะยึดหลักการเรียนการสอน
 โดยทั่วไป คล้ายกับการเรียนการสอนทางวิชาการ เช่น บรรยาย ตอบคำถาม ทำแบบฝึกหัด
 เป็นต้น

2.3 แจงให้นักเรียนในกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมทราบถึงตารางเวลา
 การเข้าดำเนินการ

2.4 จัดเตรียมโปรแกรมกิจกรรมการแนะแนวกลุ่ม และเอกสาร อุปกรณ์
 ตามหัวข้อที่ได้ให้กับครูแนะแนว เพื่อศึกษาและทำความเข้าใจ

2.5 ดำเนินการทดลองในห้องเรียน โดยใช้ช่วงโมงกิจกรรมแนะแนว
 รวมระยะเวลาทั้งสิ้น 13 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที

2.5.1 กลุ่มทดลอง ดำเนินกิจกรรมทุกวันพุธ คาบเรียนที่ 6 โดยเริ่ม
 ตั้งแต่วันที่ 2 พฤศจิกายน 2531 ถึงวันพุธที่ 25 มกราคม 2532

2.5.2 กลุ่มควบคุม ดำเนินกิจกรรมทุกวันพุธ คาบเรียนที่ 2 โดย
 เริ่มต้นและสิ้นสุดพร้อมกับกลุ่มทดลอง

2.6 ผู้วิจัยและครูแนะแนวร่วมกันสรุปและประเมินกิจกรรมภายหลังการ
 ดำเนินกิจกรรมแต่ละครั้งสิ้นสุด โดยจะพูดถึงปัญหา อุปสรรค ข้อคิดเห็นเพิ่มเติมที่ได้จาก
 การแสดงความคิดเห็นของนักเรียน

2.7 เมื่อสิ้นสุดการทดลองให้กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมตอบแบบวัดความรู้สึก
 เห็นคุณค่าในตนเอง (Posttest) ในวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 2532

ตารางที่ 1 โปรแกรมกิจกรรมการแนะแนวกลุ่มสำหรับกลุ่มทดลอง

ครั้งที่	วัน-เวลา	หัวข้อการแนะแนว	กิจกรรม	ผู้ดำเนินการ
ครั้งที่ 1	2 พ.ย. 31 (50 นาที)	การชี้แจงจุดมุ่งหมายและวิธีการต่าง ๆ ในการจัดกิจกรรมการแนะแนวกลุ่มและการสร้างความคุ้นเคย	การปฐมนิเทศ	ผู้วิจัยและครูแนะแนว
ครั้งที่ 2	9 พ.ย. 31 (50 นาที)	ความเข้าใจเกี่ยวกับสัมพันธภาพระหว่างตนเองและผู้อื่น	"ละลายแข็ง"	ผู้วิจัย
ครั้งที่ 3	16 พ.ย. 31 (50 นาที)	ความเข้าใจเกี่ยวกับความต้องการของตนเองและผู้อื่น	"ความต้องการ : การให้และการรับ"	ผู้วิจัย
ครั้งที่ 4	23 พ.ย. 31 (50 นาที)	การรักตนเองและเห็นคุณค่าในตนเอง	"การเห็นคุณค่าในตนเอง และความรัก"	ผู้วิจัย
ครั้งที่ 5	30 พ.ย. 31 (50 นาที)	การมองตนเองและทำความเข้าใจตนเอง-ผู้อื่น	"ถ้าข้าพเจ้าเป็นหนังสือ"	ครูแนะแนว
ครั้งที่ 6	7 ธ.ค. 31 (50 นาที)	การค้นหาคุณค่าในตนเอง	"การโฆษณาตนเอง"	ครูแนะแนว
ครั้งที่ 7	14 ธ.ค. 31 (50 นาที)	การรู้จักจุดดี-จุดเด่นในตนเอง	"ค้นหาจุดเด่นของแต่ละคน"	ผู้วิจัย
ครั้งที่ 8	21 ธ.ค. 31 (50 นาที)	การสร้างความเชื่อมั่นในตนเอง	"การสร้าง ความเชื่อมั่น"	ครูแนะแนว
ครั้งที่ 9	28 ธ.ค. 31 (50 นาที)	ความสำคัญของตนเองต่อกลุ่ม	"สร้างภาพจำลอง"	ผู้วิจัย

(ต่อ)

ครั้งที่	วัน-เวลา	หัวข้อการแนะนำ	กิจกรรม	ผู้ดำเนินการ
ครั้งที่ 10	4 ม.ค.32 (50 นาที)	การสร้างความภาคภูมิใจใน ตนเอง	"บันทึกความ ภูมิใจ"	ครูแนะนำ
ครั้งที่ 11-12	11 ม.ค.32 18 ม.ค.32 (100 นาที)	ความสำเร็จ : การสร้าง เป้าหมายเพื่อความสำเร็จ และอุปสรรคของความสำเร็จ	"การทำสัญญา กับตนเอง"	ครูแนะนำ
ครั้งที่ 13	25 ม.ค.32 (50 นาที)	การให้และรับความประทับใจ	"จดหมายแห่ง ความสุข"	ผู้วิจัย
	1 ก.พ.32	ตอบแบบวัดความรู้สึกเห็น คุณค่าในตนเอง		

หมายเหตุ : รายละเอียดของโปรแกรมกิจกรรมแนะนำกลุ่มแสดงไว้ในภาคผนวก ค

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 2 รายงานการดำเนินงานกิจกรรมในกลุ่มทดลอง

ครั้งที่	หัวข้อกิจกรรมการแนะแนวกลุ่ม	สรุปสาระสำคัญที่เกิดขึ้นขณะดำเนินกิจกรรม
1	การชี้แจงจุดมุ่งหมายและวิธีการในการจัดกิจกรรมการแนะแนวกลุ่ม และการสร้างความคุ้นเคย	ผู้วิจัยและครูแนะแนว เข้าประชุมนิเทศนักเรียน โดยการแนะนำตัวและให้นักเรียนผลัดกันแนะนำตัวเอง จากนั้นชี้แจงเรื่องจุดมุ่งหมายและวิธีดำเนินกิจกรรมในแต่ละคาบ ให้นักเรียนทราบ นักเรียนให้ความร่วมมือในการพูดคุย ซักถาม มีบรรยากาศของความเป็นกันเอง ซึ่งแตกต่างจากช่วงต้นกิจกรรมที่พบว่า นักเรียนค่อนข้างงอแง เป็นผู้รับฟังเสียส่วนใหญ่
2	ความเข้าใจเกี่ยวกับสัมพันธภาพระหว่างตนเองกับผู้อื่น	จากครั้งที่ 1 ซึ่งเป็นการเริ่มต้นสร้างความคุ้นเคยระหว่างครูและนักเรียน ในกิจกรรมที่ 2 นี้ จะมุ่งเน้นการสร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างนักเรียนด้วยกัน ผู้วิจัยให้นักเรียนทำกิจกรรม "ล่าลายเซ็น" และพบว่า ช่วงทำกิจกรรมนักเรียนสนุกสนาน มีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อน ๆ มากขึ้น บรรยากาศขณะทำกิจกรรมจึงมีความเป็นกันเอง ให้ความร่วมมือ ถ้อยทีถ้อยอาศัยกันและกัน เนื่องจากกิจกรรมนี้ นักเรียนจะต้องหาบุคคลที่ตนสัมพันธ์ตรงตามที่ระบุไว้และให้บุคคลนั้นเซ็นชื่อ ดังนั้นจึงเป็นจุดเริ่มของการนำตนเองไปสู่เพื่อน ๆ และการสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับสัมพันธภาพระหว่างตนเองกับผู้อื่น
3	ความเข้าใจเกี่ยวกับความต้องการของตนเองและผู้อื่น	จากกิจกรรมที่นักเรียนไปสัมภาษณ์เพื่อน ๆ ในหัวข้อ "ในการใช้ชีวิตอยู่ด้วยกัน เราอยากให้อะไรกับเพื่อน"

ครั้งที่	หัวข้อกิจกรรมการแนะแนวกลุ่ม	สรุปสาระสำคัญที่เกิดขึ้นขณะดำเนินกิจกรรม
4	การรักตนเองและการเห็นคุณค่าในตนเอง	<p>รู้สึกเช่นไร หรือปฏิบัติต่อเราเช่นใดบ้าง"</p> <p>ผู้วิจัยสังเกตพบว่า ขณะที่นักเรียนสัมภาษณ์เพื่อน จะมีลักษณะของการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน กล่าวคือ เมื่อคนถูกสัมภาษณ์ให้ข้อมูลจบ ผู้สัมภาษณ์ก็มักจะถูกสัมภาษณ์กลับคืน ในช่วงของการอภิปรายแลกเปลี่ยนสิ่งที่แต่ละคนได้มาจากการสัมภาษณ์ นักเรียนแต่ละกลุ่มมีความร่วมมือในการอภิปรายกันดี ทุกคนพยายามที่จะนำเสนอข้อมูลของตนสู่เพื่อน ๆ ในกลุ่ม ซึ่งเป็นการส่งเสริมบรรยากาศของการทำงานกลุ่ม และจากข้อสรุปที่แต่ละกลุ่มออกมาอภิปรายหน้าห้อง พบว่ามีความสอดคล้องต้องกัน คือ ในการอยู่ร่วมกับผู้อื่น คนเรามักต้องการความรัก ความเข้าใจ การยอมรับ ความจริงใจ ความเป็นมิตร การเห็นความสำคัญของตน ฯลฯ และการที่จะได้สิ่งต่าง ๆ เหล่านั้นมากก็ต้องเริ่มต้นจากการเป็นผู้ให้ก่อน ซึ่งชี้ให้เห็นว่านักเรียนเริ่มมีความเข้าใจเกี่ยวกับความต้องการทั้งของตนเองและผู้อื่น</p> <p>กิจกรรมในครั้งที่ 4 นี้จะเป็นการมุ่งให้นักเรียนเข้าใจความหมายและลักษณะของผู้ที่เห็นคุณค่าในตนเองเพื่อนำไปสู่การรักตนเอง จากการที่ให้นักเรียนเขียนบรรยายคำจำกัดความของการเห็นคุณค่าในตนเองตามความเข้าใจของนักเรียนและเข้ากลุ่มย่อยเพื่อแลกเปลี่ยนข้อคิดเห็นซึ่งกันและกัน เพื่อนำมาเป็นข้อสรุปของกลุ่มนั้น</p>

ครั้งที่	หัวข้อกิจกรรมการแนะแนวกลุ่ม	สรุปสาระสำคัญที่เกิดขึ้นขณะดำเนินกิจกรรม
5	การมองตนเองและทำความเข้าใจตนเองและผู้อื่น	<p>จากการสังเกตและเข้าไปนั่งฟังในกลุ่ม เห็นว่ารูปแบบการอภิปรายจะเป็นการให้ทุกคนในกลุ่มอ่านสิ่งที่ตนเขียน ถ้าส่วนไหนเหมือนหรือคล้ายกันจะสรุปไว้ แล้วนำประเด็นที่แตกต่างกันมาพูดอภิปรายเพื่อหาข้อสรุปเป็นมติของกลุ่ม จากคำรายงานหน้าชั้นเรียน สรุปได้ว่านักเรียนสามารถให้ความหมายของการเห็นคุณค่าในตนเองได้ ขณะเดียวกัน ก็ระบุถึงลักษณะของบุคคลที่มองเห็นคุณค่าในตนเอง ได้อย่างสอดคล้องกับจุดประสงค์ของกิจกรรมที่ตั้งไว้</p> <p>จากกิจกรรมที่ให้นักเรียนเริ่มสำรวจตนเอง และมองตนเองเพื่อนำไปสู่การเข้าใจตนเอง โดยการบรรยายถึงหนังสือที่ตนต้องการจะเป็น และให้เพื่อน ๆ ในห้องเป็นผู้บอกกล่าวถึงคุณค่าหรือประโยชน์ของหนังสือเล่มนั้นกับผู้ที่ต้องการจะเป็น เช่น จากการบรรยายของนักเรียนชายคนหนึ่งที่กำลังกล่าวถึงหนังสือที่ตนต้องการจะเป็นว่า "ผมอยากเป็นหนังสือการ์ตูน เพราะว่าใครอ่านผม เขาก็มีแต่รอยยิ้มที่ใบหน้า ผมจะทำให้คนมีความสุขสนุกสนาน มีความสุขล้มความทุกข์ไปเลย" และให้เพื่อน 2 คน พูดถึงคุณค่าหรือประโยชน์ที่จะได้รับจากการเป็นหนังสือการ์ตูนเล่มนี้ โดยที่ทั้ง 2 คนให้คุณค่าของหนังสือที่เพื่อนต้องการเป็นคล้ายกันว่า หนังสือการ์ตูนมีคุณค่าเพราะจะทำให้คนอ่านมีความสุข และได้</p>

ครั้งที่	หัวข้อกิจกรรมการแนะแนวกลุ่ม	สรุปสาระสำคัญที่เกิดขึ้นขณะดำเนินกิจกรรม
6	การค้นหาคุณค่าในตนเอง	<p>รับความสนุกสนาน เป็นต้น ในช่วงของการอภิปราย ครูแนะแนวกระตุ้นให้นักเรียนทุกคนได้แสดงความรู้สึกของตน ขณะที่เพื่อน ๆ กล่าวถึงคุณค่าของหนังสือที่ตนเองอยากเป็น พบว่านักเรียนส่วนใหญ่มีความรู้สึกดีใจ ภูมิใจกับการที่ตนเองเลือกเป็นหนังสือเล่มนั้น แล้วเป็นหนังสือที่มีคุณค่า มีประโยชน์ต่อคนอื่น จะเห็นได้จากคำพูดของนักเรียนหญิงคนหนึ่งที่กำลังกล่าวว่า "หนูดีใจที่เพื่อนมองว่าหนังสือที่หนูเป็นมีประโยชน์ มันทำให้หนูรู้สึกกำลังที่จะเป็นหนังสือเล่มนี้ต่อไป" แสดงให้เห็นว่า นักเรียนมีการมองตนเอง เริ่มเรียนรู้ที่จะเข้าใจและยอมรับตนเอง ยอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคล จะทำให้คนลดการเปรียบเทียบกับผู้อื่น แต่จะทำให้บุคคลนั้นพอใจและชื่นชมกับสิ่งที่ตนมีอยู่</p> <p>การดำเนินกิจกรรมในครั้งนี้จะเป็นการสืบต่อจากการมองตนเองในครั้งที่ผ่านๆ มา เพื่อค้นหาสิ่งที่เป็นจุดเด่นในตัวเอง โดยการให้นักเรียนเขียนบรรยายตนเองโดยเน้นให้ผู้อื่นทราบว่า ตนเองเป็นคนน่าสนใจอย่างไรบ้าง หรือมีจุดดีจุดเด่นอะไรบ้าง และจากการสังเกตการร่วมกิจกรรมครั้งนี้ พบว่าในช่วงต้น ๆ ของกิจกรรม นักเรียนต้องใช้เวลาในการนึกคิดเกี่ยวกับตนเองนานกว่ากิจกรรมครั้งที่ 5 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักเรียนยังกระตือรือร้นที่จะกล่าวถึงจุดดีจุดเด่นของตนเอง เกรงว่าเพื่อน ๆ จะ</p>

ครั้งที่	หัวข้อกิจกรรมการแนะแนวกลุ่ม	สรุปสาระสำคัญที่เกิดขึ้นขณะดำเนินกิจกรรม
7	การรู้จักจุดดี-จุดเด่นในตนเอง	<p>ไม่ยอมรับเพราะเป็นการพูดถึงความดีของตนเอง จะกลายเป็นการยกยอตัวเอง ครูแนะแนวจึงพยายามชักชวนและกระตุ้นให้นักเรียนเห็นถึงความดีงามนั้นมีอยู่ด้วยกันทุกคน เป็นแบบให้นักเรียน โดยการพูดถึงจุดเด่น จุดดี ในตัวของครูแนะแนว พอเป็นสิ่งเขยิบให้นักเรียนฟัง ซึ่งทำให้สถานการณ์ดีขึ้น และเมื่อถึงช่วงแรกของการเสนอจุดดีจุดเด่นของตน นักเรียนให้ครูเป็นผู้อ่านให้ฟัง แต่หลังจากนั้นนักเรียนเสนอว่าน่าจะให้เจ้าตัวเป็นผู้อ่านเอง จึงตกลงเปลี่ยนเป็นให้นักเรียนออกมาอ่านสิ่งที่ตนเอง เขียนให้เพื่อนฟังด้วยตัวเอง แสดงให้เห็นว่านักเรียนเริ่มมีความรู้สึกคุ้นเคย กล้าแสดงออก ความประหม่าอายลดลง เกิดความพอใจในการเป็นตัวเอง เกิดความรู้สึกที่ดีต่อตนเอง ซึ่งนำไปสู่การมองเห็นคุณค่า</p> <p>กิจกรรมครั้งที่ 6 เป็นการค้นหาจุดดี-จุดเด่นของตนเอง โดยตัวเองเป็นผู้มอง ส่วนกิจกรรมครั้งที่ 7 จะเป็นการสำรวจตัวเอง ค้นหาจุดดี-จุดเด่นของตนเอง โดยอาศัยการมอง การบอกเล่าจากเพื่อน ๆ ในกลุ่ม ซึ่งทำให้นักเรียนสามารถค้นพบตัวเองจากการบอกกล่าวของเพื่อนใน 2 ประเด็น คือ ลักษณะภายนอกที่น่าประทับใจ และลักษณะนิสัยที่น่าประทับใจ แล้วนำมาเปรียบเทียบกับตนเองมองตัวเอง ผู้วิจัยสังเกตพบว่า นักเรียนมีสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส มีความสุข</p>

ครั้งที่	หัวข้อกิจกรรมการแนะแนวกลุ่ม	สรุปสาระสำคัญที่เกิดขึ้นขณะดำเนินกิจกรรม
8	การสร้าง ความเชื่อมั่น	<p>สนุกในการร่วมกิจกรรม ทุกคนกระตือรือร้นที่จะเขียนข้อความเหล่านั้นให้เพื่อนในกลุ่ม ในช่วงที่ได้รับของชื่อของตนเองเพื่อนำมาอ่านเปรียบเทียบกับสิ่งที่ตนเองเขียนไว้ แล้วให้นักเรียนกล่าวรายงานว่าสิ่งที่ตนเองมองกับสิ่งที่เพื่อนมองตนเองเหมือนหรือต่างกันอย่างไรนั้น พบว่า นักเรียนสามารถสรุปออกมาได้อย่างชัดเจน และนักเรียนรู้สึกพอใจเมื่อสิ่งที่ตนเองมองกับสิ่งที่เพื่อนมองตรงกัน ในส่วนที่มองไม่เหมือนกัน นักเรียนโดยส่วนใหญ่สรุปว่า อาจเป็นเพราะคน ๆ นั้น อาจมองตนเองข้ามไปบ้าง ยังไม่รู้จักกันดีพอสมควร บางคนถ่อมตัวรู้สึกว่าสิ่งที่เพื่อนบอกนั้นดีเกินไประดับนี้ สำหรับตน เป็นต้น อย่างไรก็ตามก็เป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นว่า การที่นักเรียนได้รับการยอมรับจากเพื่อน ได้รับการสนใจ สามารถส่งผลต่อความรู้สึกยอมรับตนเองได้ ซึ่งจะนำไปสู่ความเชื่อมั่นในการแสดงออก หรือการกระทำของตนเอง ทำให้การเชื่อถือตัวเองเพิ่มขึ้น</p> <p>กิจกรรมที่ดำเนินในครั้ง นี้ จะเป็นจากการค้นหาสิ่งที่มีอยู่ในตนเองและในตัวผู้อื่น ซึ่งได้จากการทำกิจกรรมในครั้งที่ผ่านๆ มา (กิจกรรมที่ 5, 6, 7) มาพูดเพื่อสร้างความเชื่อมั่นให้แก่กันและกัน โดยการจับคู่แลกเปลี่ยนกันพูดถึงความดีของเพื่อนและตนเอง ขณะทำกิจกรรม ครูแนะแนวเดินสำรวจไปรอบ ๆ และสังเกตพบว่า นักเรียนร่วมกิจกรรมกันดี ผู้ที่พูดก่อนจะพูดไปเรื่อย ๆ</p>

ครั้งที่	หัวข้อกิจกรรมการแนะแนวกลุ่ม	สรุปสาระสำคัญที่เกิดขึ้นขณะดำเนินกิจกรรม
9	ความสำคัญของตนที่มีต่อกลุ่ม	<p>โดยมีเพื่อนหนึ่งฟังอย่างยอมรับ และตั้งใจฟัง มีการยกหน้ารับสิ่งที่เพื่อนพูด ทั้งผู้พูด ผู้ฟังมีใบหน้ายิ้มแย้ม มีบางคู่พบว่า มีความลำบากใจในการพูดเพราะตนเอง ไปจับคู่กับเพื่อนที่ไม่ค่อยสนิท แต่ครูแนะแนวพยายามกล่าวให้กำลังใจแก่คู่หนึ่ง เพื่อช่วยให้กล้าเรียน ไม่เกิดความอึดอัดยุ่งยากใจ และสามารถดำเนินกิจกรรมจนสำเร็จลงได้ ในช่วงอภิปรายสอบถามความรู้สึกในขณะเป็นผู้นำและผู้ฟัง นักเรียนโดยส่วนใหญ่บอกว่าพูดถึงความดีของเพื่อน ได้มากกว่าพูดถึงความดีของตน ขณะเดียวกันก็รู้สึกมีความสุข และพอใจมากขณะที่เป็นผู้นำฟังเพื่อนพูดถึงตนเอง รู้สึกว่าเวลาที่พูดแล้วมีคนรับฟังเหมือนมีคนคอยให้กำลังใจ</p> <p>จากการให้นักเรียนแบ่งกลุ่มกันและสร้างภาพจำลองของสัตว์ 1 ชนิด โดยยึดหลักว่าให้นักเรียนทุกคนได้มีส่วนร่วมในการเป็นภาพจำลองนั้น จากการรายงานความรู้สึกของนักเรียนผู้หนึ่งที่ได้รับการทำกิจกรรมครั้งนี้ คือ ตนเองได้รับมอบหมายให้เป็นส่วนของหางช้าง แต่เจ้าตัวไม่ค่อยพอใจ อยากอยู่ส่วนหัว หรือตรงกลาง แต่เมื่อเพื่อน ๆ พยายามช่วยกันบอกว่าอยู่ตรงไหนก็ได้ ก็เป็นส่วนหนึ่งของช้าง ถ้าช้างไม่มีหางก็เป็นช้างไม่ได้ นักเรียนผู้นั้นจึงยินยอม (เป็นคนแรกที่ยกมือขอพูดถึงความรู้สึกของตน) และจากข้อสรุปที่ได้จากการอภิปรายก็พบว่า นักเรียนมีความเห็นสอดคล้องกันว่า นักเรียนเกิดความ</p>

ครั้งที่	หัวข้อกิจกรรมการแนะแนวกลุ่ม	สรุปสาระสำคัญที่เกิดขึ้นขณะดำเนินกิจกรรม
10	การสร้างความภูมิใจในตนเอง	<p>รู้สึกอยากเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มที่ตนอยู่ อยากเป็นคนที่มีความหมาย มีคุณค่าในกลุ่ม</p> <p>กิจกรรมนี้จะส่งเสริมให้นักเรียนค้นหาสิ่งที่เป็นความภูมิใจในตนเอง แล้วนำมาพูดแลกเปลี่ยนกับเพื่อน ๆ ในกลุ่ม จากการอภิปรายถึงความรู้สึกที่เกิดขึ้นขณะพูดถึงความภาคภูมิใจของตนเอง และความภูมิใจมีผลอย่างไรต่อชีวิตเราบ้าง พบว่านักเรียนมีความเชื่อมั่นที่ได้พูดถึงสิ่งที่เป็นความภาคภูมิใจของตนเอง พูดถึงความภาคภูมิใจของตนอย่างไม่เคอะเขิน กระจ่างกาย เพราะเป็นการกระทำที่ตนได้รับการยอมรับมาแล้ว และโดยส่วนมากจะเป็นเรื่องราวที่ผ่านมาในเวลานานพอสมควร เช่น นักเรียนผู้หนึ่งกล่าวถึงความภูมิใจของตนเองว่า ตอนเรียน ป. 5 ที่โรงเรียนเดิม ตนเข้าประกวดเขียนเรียงความ และได้รับรางวัลชนะเลิศ ได้รับรางวัลเงิน 2,000 บาท นักเรียนอีกคนหนึ่งเล่าว่า สิ่งที่เขาภูมิใจมากที่สุดก็คือ ตอนที่เขาทดสอบว่ายน้ำผ่านเป็นต้น ซึ่งความภาคภูมิใจดังกล่าวมาล้วนเกิดจากการได้รับความสำเร็จจากความสามารถ การกระทำ หรือการได้รับการยอมรับจากบุคคลอื่น ซึ่งมีความภาคภูมิใจมากเท่าไรก็ยิ่งมีความรู้สึกที่ต่อตัวเองมากขึ้นเท่านั้น</p>

ครั้งที่	หัวข้อกิจกรรมการแนะแนวกลุ่ม	สรุปสาระสำคัญที่เกิดขึ้นขณะดำเนินกิจกรรม
11-12	การสร้างเป้าหมายเพื่อความ สำเร็จและอุปสรรคขัดขวาง ทางไปสู่ความสำเร็จ	<p>จากการให้นักเรียนทำกิจกรรมโดยการสร้างเป้าหมาย และทำสัญญากับตนเองว่าจะทำสิ่งดังกล่าวให้บรรลุตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ จากการเดินสำรวจแบบฟอร์มการทำสัญญากับตนเองพบว่านักเรียนเกิดการเรียนรู้ในการสร้างเป้าหมายสำหรับตนเองได้ และเป้าหมายดังกล่าวเป็นเรื่องที่ชัดเจนเจาะจง เช่น นักเรียนหญิงคนหนึ่งตั้งเป้าหมายไว้ว่า จะเก็บเงินให้ได้ 50 บาทในระยะเวลา 1 สัปดาห์ โดยจะเก็บเงินที่เหลือจากค่าขนมให้ได้วันละ 5-10 บาท หรือนักเรียนชายคนหนึ่งตั้งเป้าหมายไว้ว่า เขาจะทำแบบฝึกหัดวิชาคณิตศาสตร์ บทที่ 12, 13, 14 ให้เสร็จ และส่งให้ทันตามกำหนดเวลา ซึ่งในการทำสัญญาดังกล่าวจะมีเพื่อนสนิทเป็นพยานรับรู้ จากการรายงานผลของการทำสัญญากับตนเองของนักเรียน มีนักเรียนส่วนใหญ่สามารถทำตามที่ตั้งสัญญาได้ มีส่วนน้อยที่พบว่าทำแต่ไม่ครบตามสัญญา เช่น บางคนบอกว่าจะไม่พูดคำหยาบเลยในห้องเรียน เป็นเวลา 1 สัปดาห์ แต่เพื่อนคู่สัญญายืนยันว่า เขาไม่ปฏิบัติตามสัญญา หรือมีบางคนสัญญาว่าจะท่องศัพท์ภาษาอังกฤษกับอาจารย์ให้ได้ครบ 20 คำ แต่เมื่อไปท่องจริงได้ 16 คำ เป็นต้น</p> <p>ในช่วงการอภิปราย ครูแนะแนวพยายามกระตุ้นให้นักเรียนค้นหาอุปสรรคที่ไปขัดขวางทางไปสู่ความสำเร็จ โดยให้เพื่อน ๆ ที่ประสบความสำเร็จ</p>

ครั้งที่	หัวข้อกิจกรรมการแนะแนวกลุ่ม	สรุปสาระสำคัญที่เกิดขึ้นขณะดำเนินกิจกรรม
13	การให้และรับความประทับใจ	<p>สำเร็จ ได้มีส่วนช่วยให้ข้อคิดเห็นกับผู้ที่ไม่ประสบความสำเร็จ เช่น เป้าหมายที่ตั้งไว้สูงเกินไป ช่วงเวลาจำกัดก็อาจทำให้ไม่ถึงเป้าหมายได้ แต่ถ้าให้เวลาเพิ่มขึ้นอีก เป้าหมายก็อาจประสบความสำเร็จได้ หรืออุปสรรคที่เกิดจากตัวบุคคล ผู้มันเองไม่ตั้งใจทำ ไม่อดทน ถ้าแก้ไขเรื่องดังกล่าว ความสำเร็จก็น่าจะเป็นของทุกคน</p> <p>กิจกรรมนี้จึงส่งผลให้นักเรียน ได้มีโอกาสประสบความสำเร็จในเป้าหมาย และชื่นชมกับความ สำเร็จของตน ซึ่งจะนำไปสู่การเห็นคุณค่า ความ สามารถ ของตัวนักเรียนเอง</p> <p>กิจกรรมครั้งสุดท้ายเป็นการเปิดโอกาสให้นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์กันอย่างอิสระเต็มที่ โดยผู้วิจัยคอยสังเกตอยู่รอบนอก ด้วยเหตุที่นักเรียน ได้ร่วมกันทำกิจกรรมตั้งแต่ครั้งที่ 1 ถึงครั้งที่ 12 มีการร่วมแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ทั้งกลุ่มเล็ก กลุ่มใหญ่ ได้มีปฏิสัมพันธ์ต่อเพื่อน ๆ อยู่ตลอดเวลา จึงทำให้การดำเนินกิจกรรมในครั้งนี้มีบรรยากาศของความเป็นมิตร มีความอบอุ่น เป็นกันเอง นักเรียนแต่ละคนสามารถพูดและแสดง ความรู้สึกที่ตนเองมีต่อเพื่อน ๆ ได้อย่างประทับใจ สังเกตพบว่า นอกจากจะมีกระดาษที่เขียนข้อความบอกกล่าวต่อกันแล้ว บางคนมีสิ่งของที่ตนเตรียมมาให้เพื่อนด้วย เช่น ดอกไม้แห้ง ดอกกุหลาบ ลูกอม เป็นต้น</p>

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลจะใช้ค่าที (t-test) ในการทดสอบดังนี้

1. ความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุมก่อนการทดลอง
2. ความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังการทดลอง
3. ความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองในการทดสอบก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มทดลอง
4. ความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนความรู้สึกเห็นคุณค่าในตนเองในการทดสอบก่อนและหลังการทดลองของกลุ่มควบคุม

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย